

vor Udenrigspolitik paa en hensigtsmæssig Maade. Der forekommer det mig, at den ærede Ordfører kunde i Stedet for at læse op de forskellige Udtalelser fra Venstres Førere, som jeg er vis paa, at disse Mænd i et og alt staa ved den Dag i Dag — jeg ved ikke, hvorfor de ikke skulle det — kunde have betonet det Faktum, som foreligger, nemlig at der er nedsat en Forsvarskommission. Og det er ikke blot en Forsvarskommission, som Venstre har stemt for, men den ærede Ordfører og hele hans Parti har enstemmig sluttet sig til den samme Lov. De have derved enstemmig billiget, at man, indtil Forsvarskommissionens Betænkning foreligger, gaar ud fra den foreliggende Tilstand som det, man skal respektere og holde Hævd over, men at der intet som helst nyt maa foretages, forinden Rigsdagen har haft Lejlighed til at dømme om, hvad der er rigtigt, og hvad der er urigtigt i den Henseende. Det er det ene. Den anden Ting, som er bragt frem, efter at det nuværende Ministerium er begyndt, er det, at man stærkere end før har betonet, at Danmarks Politik i international Henseende skal være baseret paa en ubrødelig Neutralitet. Dette er allerede anerkendt af tidligere Regeringer, men det er vist ingen Sinde blevet betonet saa stærkt, og der er vist ingen Sinde gjort saa virksomme Skridt for at bringe dette ud i Verden som af den nuværende Regering. Det ærede Medlem brugte en gammel Sætning om at henlede Opmærksomheden paa os. Ja, tror det ærede Medlem, at noget Medlem i et Samfund, internationalt eller ej, er upaaagtet? Tror det ærede Medlem, at nogen Stat, den være stor eller lille, kommer uden om de andres Opmærksomhed? Det er jo umuligt, og særligt er det umuligt for en Stat, der som Danmark saa at sige ligger paa alfar Vej og ikke blot ved sin geografiske Beliggenhed, men ogsaa ved mange andre Omstændigheder — jeg tør maaske nævne dets højt udviklede Kulturtrin, dets Agerbrug osv. — aabenbart maa henlede Opmærksomheden paa sig. Nej, Danmark kan ikke undgaa at blive interessant for andre, det er en Umulighed, men Spørgsmaalet er kun, paa hvilken Maade man skal blive interessant. Spørgsmaalet er kun, om man skal frembyde det interessante Skuespil af en Stat, der erklærede sig neutral, men ikke fandt det Ulejligheden værd at bemænde, besætte de Fæstninger, som laa uden for dens Hovedstad paa alfar Vej, naar en Konflikt af det Omfang og de i

og for sig uberegnelige Følger indtraadte, eller om man skulde blive interessant paa en efter min Mening langt værdigere Maade ved at vise, at man, idet man vil have Neutralitetens Fordele og Neutralitetens Rettigheder, ikke skyede at tage de Byrder paa sig, som ufejlbarlig i denne Verden ere knyttede til enhver Rettighed.

Jeg skal endnu kun bemærke med Hensyn til den formelle Fremgangsmaade, at det er ganske rigtigt, at jeg har talt med Finansudvalgene, ikke blot Folketingets, men ogsaa Landstingets Finansudvalg — ifølge gammel Praksis. Det er jo saaledes, at vor Grundlov ikke frembyder nogen Hjemmel for Regeringen til at tage Udgifter, som ikke ere opførte paa Finansloven eller en Tillægsbevillingslov. Men i de 50 Aar, der ere gaaede, siden Grundloven blev given, har man været ganske enig om, at det er en fuldstændig umulig Ting, og der foreligger i Hundredevis Eksempler paa, at Regeringen maa paa egen Haand, paa sit eget Ansvar tage Beslutning om at afholde Udgifter, somme Tider endogsaa ret betydelige Udgifter. Jeg ved meget vel, at Finansudvalgene ikke have bevilgende Myndighed, og at det derfor i og for sig ikke kan nytte noget at gaa til Finansudvalgene og faa deres endogsaa enstemmige Samtykke. Men det er en Praksis, som har været fulgt almindelig, at man derved saa vidt muligt holder sig i Kontinuitet af den Aand, som gaar igennem Grundloven, og jeg har ogsaa fulgt den i dette som i andre Tilfælde, f. Eks. fornylig, da der var Tale om en betydelig Hjælp, en betydelig Udgift til Aalesund, en Udgift, som der hverken var Tid eller Lejlighed til at bringe for Rigsdagen, og som derfor foreløbig er bleven afholdt paa Ministeriets Ansvar. Paa samme Maade vil det gaa med denne Udgift. Den vil selvfølgelig til sin Tid komme til at foreligge Rigsdagen, idet den vil blive opført paa Tillægsbevillingsloven. Ingen Regering i Verden vilde kunne handle anderledes, enhver Regering maa forbeholde sig Frihed til, naar den skønner, at der maa handles hurtigt, og naar den tillige skønner, at den Sag, hvormom der er Tale, ikke egner sig til umiddelbart at bringes for offentlig Behandling, saa at handle paa eget Ansvar. Det vil ingen Regering nogen Sinde kunne fraskrive sig Ret til. Og hvis en Regering gør det, maa den bryde det Løfte, den har givet, naar de kritiske Situationer indtræde.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til den ærede Ordførers Forespørgsel meddele føl-